

0811 – 11. august

Hvis noen synder, da har vi en forsvarer hos Faderen, Jesus Kristus, han som er rettferdig. 1Joh 2: 1.

Her taler apostelen til de troende, som han kaller «Mine barn». Han formaner dem til å ikke synde. Men straks tar han likevel opp den muligheten at det likevel kan skje at de synder; «Hvis noen synder»

Men hva sier han så om en som dette skjer med, at han synder? Hva skal et slikt menneske tenke og gjøre? Apostelen vil at i samme øyeblikk må han huske at han har en forsvarer (talsmann) hos Faderen; «Men hvis noen synder, da har vi en forsvarer hos Faderen, Jesus Kristus, han som er rettferdig».

Ånden i apostelens ord synes å være: Mine barn, jeg skriver dette til dere for at dere ikke skal synde, ikke være likegyldige, når dere nå er blitt rensset i Jesu Kristi blod, og har fått syndenes forlatelse (for det er dette han har talt om like foran vår tekst). Nå skal dere være desto mer på vakt, be og kjempe mot all synd.

Men det kan lett skje at kjødelig svakhet, verdens forførelse og djevelens list fører dere til fall. For det vil aldri være mulig for dere å være så på vakt at ikke disse fiendene av og til kaster dere over ende. Og hvis da så galt skjer, så er dette sikkert nok ille. Det ville selvsagt vært bedre om dere aldri hadde syndet på denne måten, og dere har virkelig bare fortjent at Gud hadde forkastet dere. Men nå skal dette likevel ikke skje. For dere har en forsvarer hos Faderen, som er en stedfortreder for dere akkurat nå, når dere har syndet.

Ja, det er bare for syndere han er en stedfortreder. For den som ikke har syndet, behøver ingen forsvarer, forsoner eller stedfortreder. Gud vil altså slett ikke at dere skal synde, men ennå mindre at dere skal miste motet og gi opp. Derfor har han selv gitt dere en forsvarer.

Men Johannes bruker denne betegnelsen på Kristus: Han som er rettferdig. Hva sier dette meg? Jo, selv om jeg er syndig, så er Kristus rettferdig og hellig. Og det er nok. Hans rettferdighet er min rettferdighet.

Og teksten vår fortsetter med at «han er selv soningen for våre synder». For hvilke synder? Selvsagt for alle. For ellers var det jo ingen hjelp for oss. Da var han død forgjeves.

Men Kristus har så visst ikke bare sonet enkelte synder, men alle. Og ikke bare tenkte og innbilte, men virkelige synder. Ikke bare de små, men også de store. Ikke bare synd vi gjør med utvortes handlinger, eller med tungen vår, men også med hjertet og tankene. Ikke bare gamle synder, men også dem jeg sliter med i dag. Eller som Luther frimodig sier: «Ikke bare overvundne og avlagte synder, men også dem som ennå er sterke og mektige i meg».

Sier du nå: «Ja, Kristus er nok en forsoning for de helliges synder, som for Johannes, Peter, Paulus og liknende. Men kan jeg være sikker på at det også gjelder mine synder?» Da sier Johannes i fortsettelsen her: «Og det ikke bare for våre, men også for hele verdens». Og da betyr «hele verden» selvsagt ikke bare Johannes, Peter, Paulus og de andre hellige. For inn under uttrykket «verden» hører alt som heter menneske.

Undersøk bare om du er et menneske. Så vet du at også dine synder er sonet og tatt bort i Kristi død.

Men, kunne du så kanskje si; dette må jeg jo da ikke trøste meg med, bortsett fra når jeg har levd etter Guds ord og ikke syndet! Hør! Apostelen sier tvert imot: «Hvis noen synder, da har vi en forsvarer hos Faderen». Legg nøye merke til dette lille ordet da. Hele tyngden og betydningen av denne setningen hviler på dette lille ordet.

Vi vil gjerne tro og verdsette forsoningens nåde. Men bare når vi selv har vært litt bedre, mer andektige, har lest, bedt, gjort noe godt osv. Straks vi har falt, eller forsømt bønner og vært likegyldige, som alt sammen er store synder, da får ikke Kristus med sin forsoning være nok for oss –! Da oppfører vi oss som om vi ingen frelser eller forsoner hadde. Eller som om han bare var kommet for de rettferdige, bare var vår forsvarer når vi selv er slik som vi bør være.

Men apostelen sier altså her det helt motsatte: Det er nettopp når vi har syndet, forsvareren er der for å tjene oss. Følgen av dette er at de som tror på Kristus, lever under en uavbrutt nåde, som ikke vakler eller svinger slik som din egen daglige tilstand svinger.

Dette er da læren om den daglige og evige syndsforlatelse, slik vi finner den åpenbart i alt Herrens ord. En lære så herlig og full av trøst at ingen hykler eller falsk kristen burde få høre den. For «de forventer Guds nåde til løsaktighet», som oftest fører dem i fortapelse.

Og likevel har vi ikke lov til å tie om den. Den skal tvert imot forkynnes til trøst og frelse for fattige og fortvilte hjerter. Slike hjerter henter også ny lyst og kraft til helliggjørelse i den overstrømmende nåden.

Mens derimot de som bare bruker nåden til større selvsikkerhet, til å bli i synden, som ikke prøver å seire over synden, men heller unnskylder og forsvarer den, – det er dem som «forventer Guds nåde til løsaktighet», og som gjør synd.

Og om disse sier Johannes i det samme herlige brevet, at «den som gjør synd er av djevelen» – mens «hver den som er født av Gud, gjør ikke synd. Han kan ikke synde (gjøre synd), for han er født av Gud».

«Hvis vi sier at vi ikke har synd, bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Men hvis vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater syndene våre, og rensar oss fra all urettferdighet».